

OLIVIA KIERNANOVÁ

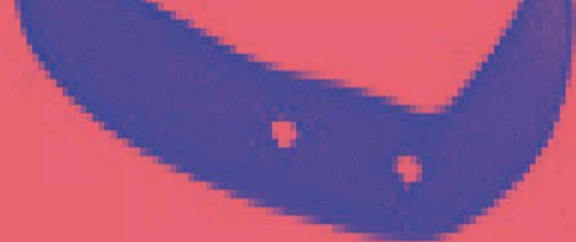
BEZ DECHU

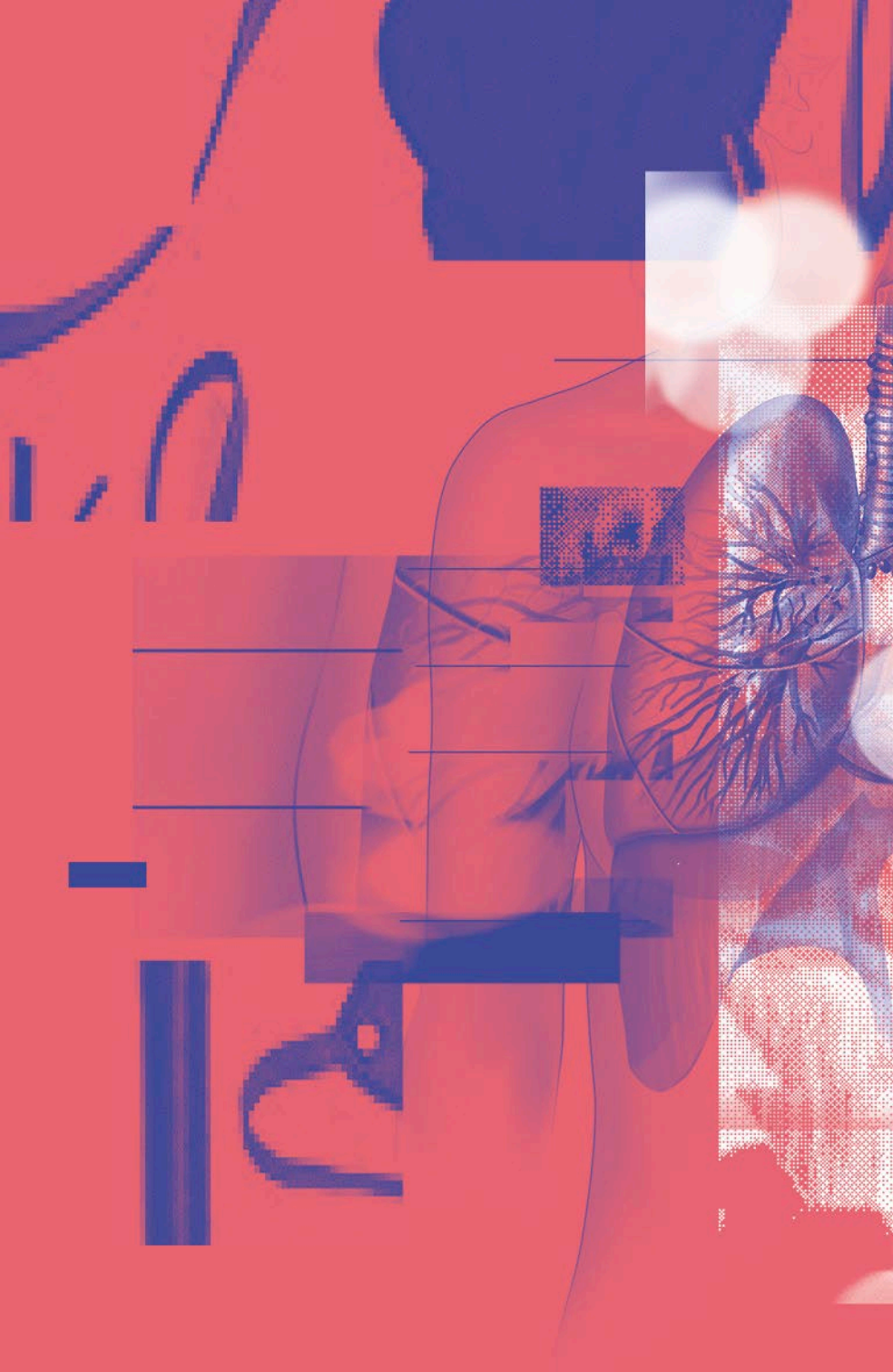
POSTAVY, JEŽ SI OBLÍBÍTE,
PŘÍBĚH, KTERÝ MÁ SPÁD,
DUBLINSKÉ ULICE
A TAJEMNÉV STOPY
V CYNICKÉM, DRSNÉM
A STRAŠIDELNÉM
ROMÁNU.

HOST

OLIVIA

BEZ

KIERNANOVÁ DECHU

BRNO 2018

TOD CLOSE TO BREATHE

COPYRIGHT © 2018 OLIVIA KIERNAN

ALL RIGHTS RESERVED

TRANSLATION © TEREZA PAVLÍKOVÁ, 2018

**CZECH EDITION © HOST – VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2018
(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)**

ISBN 978-80-7577-741-6 (PDF)

ISBN 978-80-7577-742-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7577-743-0 (MOBIPOCKET)

Grace a Matthewovi

Když na něj pomyslím, je pryč. Na dně řeky. V duchu ho vidím, jak stojí pod hladinou a vzdoruje proudu, černými vlasy mu protéká voda, tváře má roztažené do úsměvu a jeho zuby září v zelených hlubinách. Chtěla bych nasednout na autobus, zajet do města a stoupnout si na most v místech, kde jsme ho shodili dolů. Okolo budou chodit lidé. Budou se usmívat. Ani je nenapadne, co jsme provedli. Úsměv jim oplatím. Úsměvy skrývají různá tajemství.

Jakmile otevřu dveře a z chladné noci prodchnuté mořskou vůní vstoupím dovnitř, přivítáš mě vášnivým polibkem a pohledem očí tak černých, jako by patřily ďáblu. Podívám se do těch temných propastí a přemýšlím, kdy dobro ustoupilo zlu. V rukou držíš provaz. Hnědý a drsný. Už teď cítím, jak se mi zadírá do navoněné kůže na krku. V hrdle mi zmírá záchvěv výkřiku.

Žádný dopis na rozloučenou se neobjevil. Oběť tvrději drží jazyk za zuby, ledově tichá, takže je zároveň nejlepším i nejhorším svědkem vlastní smrti. Dopis by alespoň pomohl příbuzným něčeho se chytit. Měli by koho obviňovat. Mohli by nadávat na to, co jim vzkázala. Když na to přijde, mohli by ten pitomý cár papíru klidně i roztrhat. Bez něj nemají nic. A se smutkem se musejí poprat sami. Přesto mám pocit, že v koutcích jejích nateklých rtů vidím nesmělý úsměv naznačující tajemství. Tajemství, která si s sebou vezme do hrobu.

Soudní lékařka s úzkým obličejem začíná pitvu. Chodí okolo těla oběti a krátkými, strohými větami sděluje svoje poznatky.

„Pitvu provádí doktorka Abigail Jamesová. Dále jsou přítomni vrchní komisařka Frankie Sheehanová a rada Jack Clancy. Oběť: žena ve věku třicet devět let. Čas smrti: přibližně dvacet hodin devatenáctého října 2011. Příčina: pravděpodobně udušení oběšením. Způsob: zatím neznámý.“

Právě se nacházíme ve Whitehallu – dublinské supermoderní márnici. Místo, odkud ohledání pozorujeme, má příhodný název čekárna, který nám taktně připomíná, že jednoho dne na pitevním stole dost možná skončíme my sami.

Podívám se na doktorku. S baterkou v ruce nahlíží oběti do úst. Doktorka pro mě představuje další změnu, další neznámý obličej. Když na několik měsíců zmizíte, změny se dají očekávat, ale já se přesto cítím podvedená.

„Je tu nová.“

Jack Clancy se dál dívá na oběť dole před námi. Strčí si ruce do kapes a houpe se na patách. „Vidím, že máš pořád oči jako rys. Doufám, že tvoje detektivní schopnosti nejsou na tak ďábelské úrovni jako ty pozorovací, Sheehanová.“

„Vidíš tohle kafe?“ ukážu s úsměvem na poloprázdný kelímek. „Je nedopitý. Takže ti doporučuju vyvarovat se drzostí, dokud ho nedojeđu. Co se stalo poslednímu doktorovi?“

„Vypadl do Austrálie spolu se zbytkem téhle posrané země.“

„A detektiv Harwood?“

„Je zpátky v kanclu.“

„Myslela jsem, že ho převeleli ke speciálnímu.“

„K balistice.“

„Copak? Stýskalo se mu?“ ušklíbnu se.

Clancy se zamračí. Když konečně promluví, hýbe se mu celý obličej – krčí obočí, roztahuje a špulí ústa a kůže na bradě se mu třese.

„Museli jsme pár lidí přesunout, Frankie. I když se tě tvůj tým bojí, jsou věrní jak psi. Ale dalšího detektiva tvojí úrovň, co by s tebou mohl pracovat, prostě nemáme.“

„Stejně radši dělám sama,“ opáčím.

Z kávy už je jen studená břečka plná nerozpuštěného cukru. Její chuť je asi tak příjemná jako začátek mého dne a stejně předvídatelná jako jeho zbytek.

Snažím se konverzaci nasměrovat zpátky na pevnou půdu. „Co tady vlastně děláme? Tohle je víceméně standardní sebevražda.“

Podle jeho výrazu soudím, že o mně v tu chvíli nemá zrovna valné mínění. Narovná se. Podívám se mu do očí.

„Koronerka měla z tohoto případu špatnej pocit,“
odpoví mi. Když řekl „špatnej pocit“, pozvedl jedno obočí.
„A vrchní rada je nějak nervózní.“

„Nervózní?“

Neodpovídá.

„Ze mě?“

Ticho. Vzadu na jazyku cítím hořkou pachut.

„Ať jde do háje.“ Koutkem oka se na něj podívám a doufám, že z jeho výrazu poznám, že se mnou souhlasí, ale pořád pevně svírá rty a hledí dopředu.

Po chvíli promluví: „Co si o tom teda myslíš?“

„O oběti?“

Povzdechne si. „O podezřelým.“

„To už je ale filozofická otázka.“ Pousměju se. „Ty si asi nemyslíš, že je to jasnej případ, kdy si někdo řekne, že se na tenhle podělanej svět může vykašlat, a sám se z něj sprovodí?“

Je vidět, jak pod košilí škusne rameny. „I to je možný.“

Otočím se zpátky k doktorce Abigail, která právě vypráví příběh ženy na stole:

„Lebka je nepoškozená, není na ní žádný náznak fraktury. Týlní kost je oproti obratli C1 posunuta doprava, což odpovídá posuvu horní krční páteře, jaký nastává při oběšení. Rentgen krční páteře z boční strany zachycuje bilaterální frakturu pars interarticularis, jinak také zvanou oběšencova fraktura, která mohla být způsobena náhlým spuštěním těla na provaze.“

„Poslední dobou je tenhle způsob smrti dost populární,“ poznamená za mnou Clancyho hlas.

UVĚDOMILA jsem si, že jsem si někdy v průběhu Abigailiny pitvy položila ruku na krk. V puse mám vyprahlo, rty sevřené a špatně se mi dýchá.

Polknu a v krku mám sucho. „Na ženskou je to docela neobvyklá smrt. Tohle dělají spíš chlapi.“

Clancy je nesvůj. Cítím z něho nervozitu.

Zakašlu a snažím se tvářit, že mě ten případ chytil: „Když se ženy rozhodnou spáchat sebevraždu, většinou používají metody, který nefungují okamžitě, jako třeba předávkování nebo podřezání žil. Oběšení sice není žádná vzácnost, ale nebývá to ani to první, co zvolí.“ Pro jistotu se ještě usměju.

Clancy přistoupí ke sklu a zadívá se na oběť v místnosti pod námi.

„Třeba tohle nebyl první způsob, po kterým sáhla,“ promluví na mě.

„Možná ne.“ Nahnu se k interkomu. „Paní doktorko? Co to má na levé ruce?“

Abigail se nasupeně zadívá nahoru do okna.

Udiveně hvízdnu. „Tady asi někdo nemá rád, když se mu kecá do práce.“

Clancy kývne doktorce na souhlas a ona se pomalu a strnule přesune podél těla a pokračuje v odříkávání poznatků.

„Na levém předloktí se na kůži u loketní jamky nachází příčný řez, pravděpodobně vedený velice ostrým předmětem, například břitvou. Podél rány je kůže tmavě zbarvená. Může to být staré tetování nebo zbytek barvy, který se do rány dostal z předmětu, kterým byl řez proveden.“

Na chvíli se odmlčí, vezme zkumavku a udělá z rány stěr. Pak na zkumavku nalepí štítek s datem a popisem a pokračuje:

„Rána má délku dva centimetry. Ale k přerýznutí hlavních cév nedošlo.“

„Bingo,“ zamumlám napůl pro sebe, napůl k oběti. „Podřezání žil nezabralo, tak se oběsila.“

To mi stačí, abych věřila, že mám pravdu. Musím na to pomalu. Beru si spis a mířím ke dveřím. „Uvidíme se v kanceláři?“

„Sheehanová,“ povzdechne si. „Měla bys...“

Musím se nutit, aby můj hlas zněl vesele. Otočím se, přenesu váhu na jednu nohu a pustím kliku. „No tak, Jacku. Oba víme, že to zvládnou. Mám na to. Věř mi. Dám si záležet.“

Dlouho se mi dívá do obličeje, připadá mi to alespoň jako minuta. Jazykem vyboulí tvář a hrud' se mu na chvíli nadme, jak nervózně zadržuje dech. Víím, že mě má prokouknutou a nedá se zmást bílou košilí s vysokým límcem ani čerstvě ostříhanými a nabarvenými vlasy, které mi ostře rámují obličej. Vidí moje propadlé tváře a tmavé kruhy pod očima. Jak křečovitě svírám spis. Růžovou jizvu, které se mi táhne od levého spánku až k vlasům.

Nakonec mu ramena spadnou dolů, dlouze vydechne a přestane tlačit jazykem do tváře. V tu chvíli vypadá, jako by najednou zestárl o celý rok.

„Dobře. Ale kdyby toho na tebe někdy bylo moc...“

Už jsem na odchodu. „Já víím, já víím. Zavolám ti nebo něco.“

Když vyjdu z Whitehallu, zabočím doleva, chvíli pokračuju po chodníku a pak znova zatočím a jdu dolů po silnici, která slouží jako příjezdová cesta ke sportovnímu stadionu. Lavičky na tribunách jsou prázdné a válí se mezi nimi smetí od víkendového utkání. Tráva na obou koncích hřiště je vydřená. Dnes tu nejsou žádná auta. Zadržuju dech, rukama se chytám zábradlí, jako by to byla

moje poslední záchrana, a když ujdou slušný kus cesty, zastavím se, předkloním a začnu zvracet do strouhy.

Po chvíli to přejde a já se zvednu – teče mi z nosu a čelo mám orosené potem –, opru se o zeď, zapálím si cigaretu a čekám, až se mi přestanou třást ruce. Rozhlédnu se kolem. Po ulici kráčeji chodci a sviští auta, která vypadají spíš jako rozmazané šmouhy, a někde za tím vším se v ulicích Dublinu objevují další mrtvolky. Další podivná úmrtí, která musím objasnit.

„Sakra.“ Cigareta mi spadne. Zašlápnu ji patou a vydám se pryč ze stadionu. Zpátky na ulici zkontroluju, jestli někde poblíž není Clancy, a pak zamířím zpátky na místo, kde jsem dnes ráno zaparkovala. Clancy teď v čekárně na patologii určitě objednává výsledky toxikologie, na které jsem zapoměla. Má vztek. Na sebe. Já ho taky štvu. V duchu vidím, jak si velkou rukou prohrabuje šedivějící vlasy.

„Na tyhle kraviny jsem moc starej,“ stěžuje si určitě. A až mě uvidí příště, bude mi muset sdělit všechno, na co jsem se já zeptat nedokázala.

Ať už si kuželovité párty čepičky posadíte na hlavu jakoliv legračně, tváří v tvář někomu, kdo nerad tlachá a navíc má na krku novou mrtvolu, se z nich veškerá bujará veselost vytrácí.

Pořád stojím u dveří a nataženou rukou je přidržuju. Chtěla jsem potichu vklouznout do místnosti, kývnout několika kolegům na pozdrav a pak se vrátit zpátky do své kanceláře v rohu budovy, setřít prach ze stolu a vymyslet plán, jak postupovat s tou sebevraždou.

Helen, která je další ženou v týmu, ke mně přistoupí a obejmě mě. Tento čin nejspíš symbolicky vyjadřuje,

co ke mně cítí všech asi dvacet dalších lidí v místnosti: lítost. Čtyři roky jsem studovala soudní lékařství a profilování, pracovala jsem se irskou policií až na komisařku, kterou jsem dělala patnáct let, pak jsem byla dva roky vrchní komisařkou a za celou tu dobu jsem nikoho neviděla objímat se na pracovišti. Zažila jsem spoustu poplácávání po zádech, štouchání do ramen, tukaní pěstmi a chápavých přikývnutí, ale objímání nikdy.

Jímají mě hrůza a vztek zároveň a snažím se z Helenina pevného sevření vyprostit. Její podsaditá postava mi sahá jenom po ramena, je jak nehybná hora tuku a svalů. Odtáhne se ode mě a snaží se nedívat na můj spánek. Na čele se jí odráží světlo kancelářských zářivek a vytváří světelný kruh. Vlasy má tak pevně stažené, že vidím, kudy jimi projížděl hřeben.

„Chtěli jsme vám říct, že jsme hrozně rádi, že jste se vrátila,“ pronese skřehotavě a rukou ukáže po celé kanceláři. Na všechny okolo.

Chvilku nedokážu ani otevřít pusu, tím míň odpovědět.

„Moc vám děkuju. Jsem ráda, že jsem zpátky,“ vypravím ze sebe nakonec. Z mého hlasu je slyšet zášť, zní kňouravě, jako bych se bránila. Snažím se překonat svoje rozpaky. Čekají. „To je od vás moc hezký. A já jsem si myslela, že jsou tady důvěrnosti a sranda zakázaný?“ Zasměju se, ale jsem jediná.

Z rohů kanceláře na mě hledí oči plné soucitu a pár lidí chápavě přikývne. Bože. Jak dlouho tu ještě budu muset takhle stát? U automatu na občerstvení čeká čokoládový dort, papírové talířky a kelímky. To je odpověď na mou otázku.

Věděl o tom Glancy? Pochybuju. Dortu si nevšímám. Mám potřebu vzít situaci do vlastních rukou.

„Tak když už máme trapný oficiality za sebou, co takhle pustit se do práce? Hurá na sebevraždu! Sorry, to vyznělo blbě,“ opravuju se, to jsem vážně nemusela říkat. „Dort nám neuteče.“

Helen zavrtí hlavou. „Ale...“

„Inspektorko, myslela jsem, že mě znáte líp. Žádný večírky z lítosti pro svý zaměstnance tady trpět nebudu, natožpak pro sebe. Je to jasný?“

Helen je v týmu relativně nová. Přišla sem asi před rokem, což u policie znamená, že je pořád zelenáč. Povýšení docílíte jenom dřinou a tím, že si během práce dáte pauzu tak akorát na kafe a cigáro. Jednou z ní bude skvělý detektiv, ale teď je až zoufale výkonná – musí se naučit, kterou práci flákat a které se věnovat naplno. Teď řeší všechno stejně pečlivě.

Vytáhne z kapsy u kolene zápisník a otočí ho na novou stránku.

„Ano, paní komisařko,“ zamumlá a zapíše si poznámku.

Zvýším hlas a promluvím k celé místnosti.

„Když jinak nedáte a tomu blbýmu čokoládovému dortu fakt nemůžete odolat, tak si ho klidně naberte do čepiček a nacpěte se, ale pak se sakra vraťte zpátky do práce. Kdo je v týmu, co pracuje na dokumentaci?“

„Já se Stevem,“ odpovídá Helen. „Zbytek je pod námi.“

„Našly se na místě činu nějaký telefony?“

„Ne.“

„Musíme najít telefon oběti.“

„Pořád je tam tým z forenzního. Zavolám jim.“

„Díval se někdo na záznamy z bezpečnostních kamer?“

Helen zavrtí hlavou, že ne. Zdá se trochu zmatená a já se jí nedivím. „Nenapadlo mě, že to bude potřeba.“

„Ještě nebyl určen způsob smrti, inspektorko.“

„Ano, omlouvám se. Půjdu se podívat na kamery z ulice.“ Zmizí mi z cesty a zamíří na druhý konec kanceláře.

Obrátím se na Steva, hubeného aťáka a obsesivního puntičkáře. Za obrazovkou počítače se snad už narodil. Na jeho kůži je to poznat. Je bledý a kolem očí má levan-
dulově fialové kruhy. Na bradě, která je tak špičatá, že by se s ní daly otevírat konzervy, mu roste zrzavá bradka. U lokte má svého věrného parťáka – energeták, který ho přes den pohání. Steve na skolení zločince nepotřebuje silný pravý hák. Stačí mu pár úhozů na klávesnici.

„Steve, sestavte prosím seznam příbuzných. A najděte informace o jejím manželovi.“

Přikývne a já se rozhlídnu po zbytku místnosti. Vidím sotva vlašné odhodlání a několik chladných pohledů. To už je lepší.

„Na sebevraždu to zní jako hodně práce,“ zabručí někdo.

Na komentář neodpovídám a vracím se do kanceláře.

Ta se mezitím proměnila ve skladiště. V rohu stojí naskládané krabice plné spisů k vyřešeným případům. Lehčí i těžší zločiny, menší či větší poskvrny lidskosti. Padne mi zrak na složku úplně nahoře. Jméno: Tracy Wardová. Číslo případu: 301. Nikdo se ani nepokusil uklidit tu složku někam jinam. Samotnou mě to překvapí, ale je mi to líto. Ošiju se, abych ten nepříjemný pocit zahнала.

Zapnu počítač a čekám, až se nastartuje. Kolegové mají pravdu. Na sebevraždu je to fakt hodně práce. Ale nemůžu riskovat, že mi něco unikne. Pokud je vedení z téhle smrti opravdu tak nervózní, jak tvrdí Clancy, nemůžu si dovolit usnout na vavřínech. Ale to stejně nikdy nebyl můj problém.

Abych pravdu řekla, názor na osobnost oběti jsem si začala utvářet už ve chvíli, kdy z ní dnes ráno odhrnuli

fólii. Vlasy nosila ostrihané nakrátko v klasickém a elegantním účesu. Ovanula nás vůně laku na vlasy, jako by kolem nás právě prošla na ulici.

V duchu vidím, jak drží ruku ve vzduchu, pak zmáčkne ventil, začne paží máchat nad hlavou a na její popelavě blondaté vlasy najednou dopadá třpytivý lepkavý opar. Troška laku, nechat uschnout a pak rychle pročísnout, ať vlasy kolem brady nevypadají spleně.

Šperky na sobě neměla, před pitvou jí je sundali kvůli rentgenu. Ale v obou nafialovělých ušních lalůčkách byly dírky, ve kterých se bezpochyby ještě před pár hodinami nacházely vkusné náušnice. Tipla bych, že visací nebyly. Určitě perly. Pěkně lesklé, aby se jí hodily k bledé pleti. Středně velká kulička, nic nápadného.

Ruka se štíhlými prsty a francouzskou manikúrou nastrčí zarážku na zlatý dřík. Rychlý pohled do zrcadla a zhodnocení výsledného efektu. V perlách se odráží bělostná košile.

Protokol mi potvrdí, že mám pravdu. Mezi fotkami nalézám položku číslo čtyři: dvě perlové náušnice se zlatým kovem na zadní straně.

Usadím se do židle a otevřu notebook. Mám v plánu sestavit si obraz Eleanor Costellové. Na další fotce vidím její tělo, přesně jak ho dnes v 10.16 dopoledne našli.

Sousedovi bylo podezřelé, že nešla do práce. To si pokaždé všiml, když nevyrazila z domu včas? No, ano. Každé ráno dělá to samé. Snídá u okna. V osm hodin. A oběť pokaždé procházela kolem jeho domu. Šla na ranní vlak. Bylo to jak náboženský obřad. Toho si těžko nevšimnete. Ale ne, noc předtím nic neobvyklého nezaznamenal, vrátil se domů pozdě. Sousedé byli už sedm let. Vyměnili si klíče, protože se mu často stávalo, že si ty svoje zabouchl

doma. Ne, neví o tom, že by paní Costellová trpěla depresemi. Pokud je to pravda. I když si mezi námi dvěma není úplně jistý, jestli mají jeho sousedé spokojené manželství, jestli vím, co tím myslí. Nevím. Ale on prý nechce šířit pomluvy.

Takový je Neil Doyle. Svobodný, vlezlý a přesně ten typ, kvůli kterému byste přešli na druhou stranu ulice. Všechno na něm je slabé a měkké, od loketních kloubů, které mu čouhají z rukávů, až po břicho, vydouvající se pod tričkem. Pracuje z domu. Jako konzultant, ať už to znamená cokoliv.

Manžel se jmenuje Peter Costello a není k zastížení. Ale ochotný pan soused nám na něj vyzradil tolik, že bychom si na jeho jméno mohli otevřít bankovní účet a vzít hypotéku. Ale tu by nám nejspíš zamítli. Peter Costello je totiž už nějaký čas nezaměstnaný.

Na další fotce jsou vidět ruce oběti. V jedné dlani má prsty sevřené jako dlouhé okvětní lístky a do okrouhlých nehtových lůžek jí zatekl tmavý inkoust. Fotky nesou popisek „levá ruka“ a „pravá ruka“. Až na jedinou nepatrnou odlišnost na kůži vypadají velice podobně.

Nad kloubem ukazováčku na pravé ruce vede řada fialovohnědých teček. Jsou to petechie, které vznikají prasknutím miniaturních podkožních žilek. Lano s člověkem trhá nahoru a sevře mu hrdlo. Stane se to v okamžiku, je to neskutečně náhlé a děsivé. Oběť lapá po dechu. Její tělo se vzpírá a dožaduje se kyslíku. V zápase vstrčí pravou ruku pod provaz a snaží se jej povolit. Ale šňůra se zakousne ještě hlouběji do masa a ruku jí něco odtáhne. Nebo někdo.

Nemůžu dýchat a cítím tlak na hrudi, jako bych byla moucha a drtila mě nějaká obrovská ruka. Do jizvy na hlavě, která mi vede podél spánku, mi vystřelí bolest,

jako bych tam měla čerstvou ránu, je to tak hrozné, že mi z toho vhrknou slzy do očí. Žilami mi proudí úzkost, buší mi zevnitř do stěn žaludku. Kolem očí a na zádech mi vyráží pot. Cítím, jak ve mně pulzuje strach. Cítila jsem ho už ráno. Moje podvědomí předbíhá moje vědomí a snaží se mě připravit na můj úkol. Na vyšetřování něčeho, co není sebevražda, ale vražda.

Na profilování vraha je jedna znepokojující pravda. To-
tiž že jsme si všichni neuvěřitelně podobní. Naše touhy,
strachy a motivace se navzájem až nepříjemně podobají.
Všechny tyhle věci se samozřejmě posuzují na určitém
spekttru, ale i tak mě nikdy nepřestane šokovat, jak se
i na úplném konci škály občas zhlédnu v motivech zlo-
čince. I když se mi už jenom z představy, že bych si měla
něco takového přiznat, obrací žaludek naruby.

Oběť bývá na druhou stranu často přehlížena, ale je
přitom ještě daleko důležitější. Je vedlejším produktem
pachatelovy obsese, zuřivosti nebo závisti, ale všichni na
ní jenom nasbírají důkazy nebo stopy a pak je zastíněna
postavou vraha. Nicméně otázka nezní, kdo zločin spá-
chal, ale jaký typ člověka se stává obětí zločinu.

Týmu se tenhle nápad líbit nebude. Po další vraždě ni-
kdo netouží, já tedy rozhodně ne. Ale už se nám dostal
kamínek do boty, takže teď ho buď můžeme vytáhnout,
nebo se smířit s tím, že nás bude tlačit pořád.

Na obrovském plátně ve vyšetřovací místnosti se roz-
prostírají prsty Eleanor Costellové. Laserovým ukazovát-
kem vyznačím oblouk na jejím ukazováčku.

„Tady. Petechiální krvácení naznačuje, že se mezi zhoup-
nutím na provaze a úmrtím pokoušela osvobodit, ne?“

„Instinktivní jednání? Ale pak přece jenom podlehla
pokusu o sebevraždu?“ navrhuje Helen. Snaží se vyžehlit
si tu dnešní nepovedenou oslavu.

Přikývnu. „Pud sebezáchovy? Možná.“

Překvapí mě nečekaná vzpomínka. Rychle zavřu oči,
abych ji zahнала, ale i tak se mi v mysli přehraje. Zboku

dostanu silnou ránu do hlavy. Snažím se utéct, ale už teď padám na kolena. V břichu cítím náhlý tlak a před očima se mi míhají bledé záblesky a hvězdičky. Pak už je jenom tma a bolest.

Otevřu oči a rozhlédnu se po kanceláři. „Ano. Pud se-bezáchovy. Dostala se prstem pod provaz. Ten se tíhou jejího těla utahoval. Ale když jsme ji našli, měla obě ruce volně podél těla.“

Žádná reakce. To se dalo čekat. Pak se vzadu zvedne ruka a ozve se okamžitě rozpoznatelný hluboký a drsný hlas.

„Byl tam ještě někdo.“

Přejeďu očima přes lidi. A pak ho uvidím. Vytáhlý ča-houn, který vypadá neupraveně, i když většinou nosí oblek a kravatu.

„Co si bez vás počnou na speciálním, komisaři?“

Baz vystoupí dopředu. Je to můj spojenec, můj oponent a kromě Jacka jediný člověk, kterého bych nazvala kamarádem. Ne že bych mu něco takového někdy řekla. Už tak má co dělat, aby se nesložil pod tíhou vlastního ega.

„Balistika byla na chvíli fajn, ale nakonec to nebylo nic pro mě,“ odpoví. „A jak bych si mohl nechat ujít tohle?“

Usměju se. „Za tvého minulého působení u nás ti toho ušlo docela dost.“

„Chyběl jsem dva dny. Dva. Budu to mít od tebe pořád na talíři? Měl jsem chřipku.“

„Rýmečku.“

„Tu nejsmrtelnější.“

Přikývnu a snažím se tvářit vážně. „Popravdě jestli máš nějakou alespoň trochu rozumnou odpověď v rukávu, tak sem s ní.“ Obrátím se k týmu. „Obě paže měla podél těla. Jak už řekl detektiv Harwood, někdo tam byl s ní.“

Promluví Helen. „Třeba ten prst prostě jenom vytáhla ven,“ ozve se.

V reakci na to se celá kancelář zasměje. „Kéž by,“ rýpne si někdo.

Lehnu si na zem. V místnosti nastává ticho. Myslí si, že už mi úplně přeskočilo. „Možná byste to chtěla zkusit, Helen? Steve, poprosím vás o odhad mojí výšky a váhy. Ale važte slova. Pamatujte, že jsem pořád vaše nadřízená.“

Zadívá se na mě. Na ostatní se zakření, jako by chtěl získat jejich souhlas. „Tak sto sedmdesát pět centimetrů a třeba, ehm... šedesát pět kilo?“

Vypoulím na něj oči. Na obranu zvedne obě ruce a ustoupí. „To není fér, šéfe. Na takovou otázku se nedá odpovědět správně.“

„Radši mlčte, Steve. Sto osmdesát centimetrů a šedesát kilo. Helen?“ Přiblíží se ke mně. „Zkuste mě zvednout.“

Vážím a měřím přibližně stejně jako oběť. Chci všem názorně předvést, že by Eleanor Costellová musela na uvolnění ukazováku zpod provazu nadzvednout celou váhu svého těla.

Helen se podívá dolů. Dřepne si a kalhoty se jí vyhrnou až nad kotníky, takže všem ukáže svoje okopané pevné boty. Chystá se mi podsunout ruce pod záda. Zavrtím hlavou. „Tak ne. Použijte jenom prsty.“

Najednou jí v očích zableskne porozumění. Zvednu se a otočím se směrem k týmu.

„Na prst paní Costellové v tu chvíli tlačila v podstatě celá váha jejího těla. Kopala nohama, čelist měla zaseklou v otevřené poloze a zoufale lapala po dechu. Smyčka se každým šklubnutím svalů stahovala a vahou těla víc a víc tlačila na prst a na krk a tím ji zabila. Takhle vzniklo to

krvácení. Ale oběť jsme nenašli s prstem pod šňůrou. Obě paže měla podél těla. Někdo její prst musel zpod té smyčky vytáhnout. Sama by to nedokázala.“

Tak. A je to. Případ se nám otevřel jako stará plechovka barvy a kvůli nepatrným nafialovělým modřinám je ze sebevraždy rázem vražda.

Tým se vrhá na fotky. Dělají si poznámky, vyřizují hovory a začínají přípravy. Někdo na tabuli napsal: „OBĚŤ: Paní Costellová, 39 let, 8 let vdaná, bezdětná, mikrobioložka“ a pod nápis připevnil její fotku.

Vedle mě se objeví Baz. „Clancy prý říkal, že máme dělat spolu.“

„Skvělý.“

„Určitě?“

„V pohodě.“ Pousměju se na něj.

„Ale lezlo to z něj jak z chlupatý deky.“ Pokrčím rameny a seberu tašku a kabát. „Clancymu dělá problém lidem věřit. Já jsem na dně, takže v jeho očích představuju jenom přítěž. Ale sama bych asi udělala to samý. Myslí si, že potřebuju garde. S tím já nesouhlasím.“

„Nebudu si tě všímat. Jsem tu kvůli své práci. Co si myslí Clancy, je mi ukradený.“

„Vidiš, už teď jsme se na něčem shodli. Sice by se mi hodil někdo, kdo má větší zkušenosti z terénu, ale...“ – podívám se kolem po kanceláři – „darovanému koni na zuby nehled.“

„Moc vtipný. Prostě mi dej na starost výsledky.“ Potahuje si rukávy saka a uhlazuje si oblek.

Usměju se a založím si ruce. „Tvý pokusy o výsledky už jsem viděla. Třetí stupeň ti dal pořádně zabrat.“

„Měl jsem co dělat i s druhým stupněm. Clancy si myslí, že i papež by zvládl lhát líp než já.“

„Papež je totiž skvělejší lhář. Viděls někdy poslední dobu Boha?“

Zasměje se a mně ze srdce spadne pořádný kámen. Předtím hrozilo, že mě rozdrtí, ale teď se mi neuvěřitelně ulevilo.

„Paní komisařko?“ vyruší nás Helen. „Volali z patologie. Máme pár počátečních domněnek a možná jednu stopu. Soudní lékařka si myslí, že by mohla být důležitá. Zaprvé objevila značný úbytek zubní skloviny na řezácích a stoličkách, možná způsobený bulimií. A zadruhé“ – zadívá se do poznámek – „měla podél rány na levé ruce nějaké barvivo nebo něco takového.“

„Ano, na to si vzpomínám.“

„Prý přišly výsledky z toxikologie a jedná se o konkrétní odstín modré. Hexakyanidoželeznatan železitý, známý taky jako pruská modř. Běžně ji používají malíři.“

„Je to malířská barva?“

„Ano.“ Helen se usměje. „Podle soudní lékařky se zdá způsob pokrytí okrajů rány“ – znovu se zadívá do poznámek – „záměrný a barva byla aplikována posmrtně. V ráně byl taky nalezen krátký syntetický vlas, na kterém pracuje tým z forenzního, ale už od pohledu se zdá, že nejspíš pochází z malířského štětce.“

„Děkuju, Helen. Informujte o tom tým.“

Chystám se k odchodu, ale u dveří se ještě zastavím.

„Tak co?“ promluvím na Baze. „Jdeš?“

Dům Costellových stojí na konci jedné slepé ulice ve městě Bray. Developeři při pohledu na takovou ulici určitě skřípou zuby. Nachází se na strategickém místě, na pláž a ke všem vymoženostem města je to co by kame-nem dohodil, ale stojí tu jen obyčejné samostatné domky

s nudnými zahrádkami a hranatými garážemi. Domy postavili v sedmdesátých letech a teď v nich bydlí převážně důchodci.

Tichý předměstský dům Costellovým patří, nezdědili ho ani si ho nepronajali. Našli si ho v roce 2004, koupili a od té doby tu žili. Obývací pokoj si zařídili v minimalistickém stylu, uklizený prostor narušuje jenom pár knih o umění na konferenčním stolku.

Než uvidím Keitha Hickeyho, zaslechnu za sebou jeho hlas.

„Co že se nám detektivové vracejí tak brzy?“ zahlaholí.

Po špičkách jde z kuchyně směrem k nám do obýváku, to aby vypadal o pár centimetrů vyšší.

„Jak se vede, Keith?“ zeptá se ho Baz.

Zastaví se před námi a hrdě vytrčí bradu. „Skoro všechno už je označené a zpracované,“ odpovídá. „Z Dublinu nám poslali čtyři kluky z forenzního. Jsou dost dobří. Maximálně za pár dní budeme mít hotovo.“

„Našly se nějaký telefony?“ opáčím.

„Nic. Nada. Ale našel se notebook. Můžete si ho vzít s sebou.“

„Můžeme se tu porozhlídnout?“

„Jasně.“ Zvedne ruce. „Ale pravidla znáte: na nic nesahat.“

Zamávám mu před nosem rukavicemi. „Samozřejmě,“ odpovím.

„Kdybyste mě potřebovali, budu v ložnici.“ Mrkne na nás a pak z místnosti odejde.

Otočím se a prohlédnu si dům Costellových. Všude okolo se jako mravenci hemží forenzní technici v bílých oblecích. Každou chvíli je slyšet cvaknutí spouště fotáku a zašustění sáčku na důkazy. Vchodové dveře jsou

dokořán a venku pomalu nastupuje podzimní noc. Do studeného šera se ozývají výkřiky racků.

Zůstávám u konferenčního stolku, na ruce si natáhnou rukavice, sehnu se a vyberu si jednu z knih o umění. *Chagall*. Přebal je nádherný. Je na něm vysoké vitrážové okno s křiklavě oranžovým a červeným sklem, kterým prochází sluneční paprsky. Působí živě. Knížku otevřu. Po okrajích jsou vepsané poznámky, nacházím v nich výrazy jako „perspektiva“, „médiu“ nebo „vaječná tempera“.

„Myslíš si, že je ta barva nebo skvrna, co měla na těle, důležitá?“ Baz mi nakoukne přes rameno. „Vůbec by mě nenapadlo, že je uměleckej typ.“

„Nepřipadá ti dost bohémská? Copak vědátoři nemůžou mít zálibu v umění?“

„Dobře, dobře, máš pravdu. Jenom na mě nepůsobila jako kreativní člověk. Spíš trochu upjatě. Tak trochu toponě, jestli mi rozumíš.“

Pozvednu jedno obočí. „Byla mrtvá.“

„To je fakt,“ opáčí.

Kývne na malbu vyobrazenou na první stránce. Je na ní žena a koza, která hraje na housle. „Na záchodě mají reprodukcí. Vypadá dost draze. Jeden z kluků tady říkal, že to zarámovala nějaká nóbl firma v Blackrocku. Muselo to stát několik stovek.“

„Takže Eleanor byla opravdu umělkyně.“

„Možná ten obraz namaloval její manžel?“

„Až ho najdeme, můžeme se ho zeptat.“

Potřese hlavou a ušklíbne se. „Ale nějaká spojitost tu bejt musí. Nebo ne?“

Pokrčím rameny. „Na těle se najde malířskej pigment a oběť má nejspíš zálibu v umění? Jo. Možná na tom něco bude.“

Jdu směrem k místnosti, kde došlo k vraždě. Eleanor si vybrala ložnici. Nebo si ji vybral její vrah. Nejspíš kvůli starým dubovým trámům na stropě. V domě původně nebyly. Nejspíš si je sem přidali, protože se hodily k námořnickému stylu místnosti. Dřevo vypadá jako naplavené a na několika místech z bílého stropu vystupuje.

Forenzní technici se systematicky propracovávají místností. Už pomalu dokončují svou práci, chystají se utřídit si poznatky, ze kterých pak složí výsledný obraz události. Teď může začít skutečná práce. Stěny, okenní parapet a kliky dveří pokrývá černý prach. Z postele sebrali ložní prádlo a nacpali ho do plastového pytle. Povlečení polštářů vzali taky. Sehnu se a podívám se pod postel, i když vím, že tam nic nezůstalo.

Jeden z techniků, co zrovna pokrývá práškem čelo postele, zvedne zrak. „V pracovně je počítač. Už jsme si ho prohlídli a pořídili záznam údajů. Chcete, aby se na něj podíval váš ajták?“

„Jo, díky,“ zamumlám. Zírám na strop. Vidím, jak na něm visí. Přesně jak ji našli, ztuhlá a studená.

Přidá se ke mně Baz. „Řekl jsem jim, ať zkusí pořádit otisky i z toho Chagalla na záchodě.“

„A našly se?“

„Nějaký jo. Ale moc velká šance to není.“

„Občas stačí i malá šance.“ Podívám se nahoru na trámy. „Jak si myslíš, že se tam nahoru dostala?“

Baz si dá ruce v bok a sako se mu odhrne dozadu. Rozhlíží se po celé obrovské místnosti. Je vzdušná a prostorná. Žena Eleanořina vzrůstu v žádném případě nemohla vylézt nahoru, aniž by použila alespoň stoličku.

„Okno je moc daleko. Postel zrovna tak. Komodu by si musela přisunout. To nejspíš z toho je koronerka nervózní,“ zavrčí Baz.

Trochu se mi navolí, ale ovládnou se. Obrátím se na technika u postele.

„O manželovi už jste něco zjistili?“

Potřese hlavou. „Nic moc.“

Skousnu zuby, zuřivostí se mi kroutí žaludek.

„Pracovna je na konci chodby vpravo. Ta malá místnůstka,“ řekne.

Pracovna je šedivá, přecpaná a nudná. Stůl je ze zvláštního plastu, který má asi vypadat jako ocel. Police jsou kombinací hliníku a skla. Zmáčknu spínač na lampě.

„Sakra, to je pořádný reflektor!“ vykřikne Baz a zamrká.

„Žárovka s denním světlem,“ zamumlám. Zhasnu lampu a místo ní rozsvítím hlavní světlo. „Léčí se tím zimní splíny nebo sezonní afektivní porucha. Někomu bývá z temnejch večerů a šedý oblohy úzko.“

„Na to lidi potřebujou léčení? Když v týhle zemi vyrůstáš, tak si na šero zvykneš, ne?“ zasměje se.

„Člověk by si to myslel, ale u někoho to vede až ke klinický depresí. Na lidi to může mít obrovské dopad.“

„Takže se právě nacházíme uprostřed jednoho z nejtemnějších a nejdeštivějších říjňů za posledních pět let, pan Costello se nejspíš necejtí ve svý kůži, a teď se tu navíc objeví podezřelá smrt.“

Přesunu se dál a začnu prohledávat zásuvky. Najednou objevím něco, co mě zarazí. Jeho cestovní pas.

„Fakt bych čekala, že zrovna tohle bude pryč.“

Listuju ztuhlými stránkami. Majitel pasu je italského původu, narozený v Neapoli. Žádná razítka. Překvapuje

mě, že nikdy nebyl v kontinentální Evropě. Tmavé vlasy, výrazné rysy, ale vlídné a kulaté hnědé oči. Je pěkný. A dokonce i v zrnité pasové fotce vypadá silný. Jak by se takový muž vyrovnával s nezaměstnaností? Jak moc by ho znechucovalo, že je finančně závislý na své manželce, která mu dodává pocit bezpečí?

Je pozdě. Po půlnoci. Lamy ve tmě za oknem září jako oranžové koule. Čas se pomalu sune kupředu. Od chvíle, kdy byla Eleanor nalezena, ukrajuje vteřinu po vteřině. Po každé uplynulé minutě je případ dál a dál od rychlého vyřešení. Každá minuta o něco víc ničí důkazy a čas zamlžuje paměť svědků.

Peter Costello už se domů nevrátí. Cítím to. Dům už nikoho nečeká. Otevřeli ho, prozkoumali skrz naskrz a ulevili tajemstvím, která až doteď skrýval. Teď už manželům Costellovým nebude sloužit jako domov. Pro jednoho představuje hrob, pro druhého síť.

Notebook leží na stole. Přitahuje mou pozornost. Dráždí mě.

„Zkoušeli se už do něj dostat?“

Baz vrtí hlavou. „Keith říkal, že ne. Pošleme ho k nám. Ať se na něj podívá Steve.“

„Heslo je tady.“ Stačí, abych se podívala na stěnu, a Baz ho okamžitě vidí. Na kalendáři, který je pořád otočený na květen, je přilepená malá poznámka. Na ní stojí jméno umělce, na kterého jsme tady už narazili: Chagall.

Baz vytáhne z kapsy rukavici a opatrně zvedne notebook ze stolu.

Jdu za ním z pracovny, zpátky chodbou a ven z hlavních dveří. Mořský vánek mi odfoukne vlasy z čela a posímrá mě v nose. Vzduch je chladný a slaný a štípe mě

v suchých unavených očích. Baz předává notebook jednomu z vyšetřovatelů a zahlídnou, jak všichni kývají na souhlas, když jim dává pokyny. Příklad opatrně zabalí do krabice a odjíždějí s ním pryč do noci.

Vytáhnu baterku a posvítím si na vchodové dveře. Nevidím žádnou známku, že by se někdo snažil dostat do domu násilím. Buď měl vrah klíč, který někde sehnal, nebo ho Eleanor znala a pustila ho dovnitř. Posvítím na dům, jehož okna vzdorují nepříznivému počasí pozdního podzimu. Zdálo se slyším v černé noci třaskání ohňostrojů, někdo asi trénuje na Halloween.

Sestoupím z terasy a odcházím pryč od shluku lidí, kteří sem přijeli vyšetřovat. Prohlížím si okapy, sleduju je podél domu až dozadu k zahradě. Moc toho nevidím, ale vypadá to, že zahradu příliš nepoužívali. Je pokrytá jednoduchým trávničkem a vzadu trčí roztroušené přerostlé keře. Posvítím si baterkou na druhou stranu, na stěny domu. Pod okapem stojí kbelík a odtoková strouha je zanesená listím. Odhrnu listí nohou, strčím si baterku do pusy, sehnou se a zvednu mříž od kanálu. Jediné, co z něj na mě kouká, je kulaté oko cihlově červené roury. Nic se tu neschovává a nic tu nechybí.

„Vidíš něco?“ Baz mě vyleká.

Baterka mi spadne z pusy do kanálu. „Panebože!“

„Promiň,“ on na to.

Vylovím baterku a postavím se. „Ne. Doufám, že se něco objeví na záznamu z kamer. Ale moc jich tady nevidím.“ Podívám se do ulice.

Kroutí hlavou. „Nic tam není. Helen už mi o kamerách psala. V týchle oblasti žádná není, nejbližší je v bankomatu na Quinsborough Road. Můžeme tak akorát napsat na sociální síť a zkusit se poptat lidí, co po tamhleté hlavní

silnici jezdí do práce." Ukáže na cestu za slepou ulicí, která vede podél pobřeží.

„Tak to jsme v pěkný rejži," povzdechnu si.

„Moje řeč."

Než stihneme odejít, začne se podél brayského pobřeží ozývat zpěv ptáků ohlašujících úsvit, i když obloha zůstává tmavá jako za nejčernější noci. Teplota poklesla a dech se nám sráží před ústy. K autu nesu krabici plnou majetku Eleanor Costellové, otevřu dveře a náklad položím na zem před sedadlo spolujezdce. Baz se opírá o dveře kufru.

„Určitě nepotřebuješ, abych ti pomohl s procházením tohoto všeho?" Ukáže na stohy účtů, reklamních letáků a papírů, které jsme zachránili z různých částí domu.

„To teda rozhodně ne, tuhle nudnou monotónní práci si zabírám pro sebe." Přejdu ke dveřím na straně řidiče. „Musím zpátky do kanclu. Zavolej mi, kdyby se objevily nějaký novinky."

„Jasně," odpoví mi.

Ale to už odjíždím. Dupnu na plyn až příliš razantně, udělám rychlou otočku a během několika vteřin pohltnu vůni a Baze za mnou říjnová temnota.

Vedle mě na místě spolujezdce leží dobrozdání od doktorky – psychiatričky, která mi konečně dala povolení vrátit se zpátky do práce. Zpátky do normálu. Nebo spíš do mé verze normálu. Pořád opakovala, že jsem prožila silné trauma. Prý bych si měla dopřát čas a zotavit se, říkala. Sevřu volant pevněji. Ve vyčerpávajících vlnách mnou začíná prostupovat panika. Vysává mi všechn vzduch z plic.

Přeřadím, spustím dolů okýnko a nechávám si mořským vánkem pročešávat vlasy a vhnět krev do tváří. V nose pořád cítím pach smrti. Ústa se mi naplňují

slinami. Začíná se mi navalovat, a tak zastavím blízko promenády u Strand Street. Pár minut trvá, než se mi zklidní žaludek a na čele mi vyrazí horký pot, který se pak ochladí a oschne.

Vrhnu pohled na sedadlo spolujezdce. Potřebuju nový koníček. Pořídím si bonsaj. Bude to takový barometr mého duševního zdraví. Způsob, jak vstřebat trauma. Ovládání růstu živého organismu mi připadá jako sympatická myšlenka. Pomalu vydechnu ústy, zabočím na silnici ven z Bray a zamířím zpátky do kanceláře.

Z vyšetřovací místnosti se ozývá šum telefonujících lidí a zvuk faxu, ve vzduchu je cítit napětí. Každý, kdo považuje detektivy, kteří jedou beze spánku a jídla jenom na kofeinu, za výmysly z knížek, nikdy nezažil horečku vyšetřování vraždy. Obzvláště prvních čtyřia dvacet hodin po nález mrtvolky. Nenašli byste žádný obličej, který se zrovna soustředěně nemračí. Atmosféra je přímo prosycená touhou a potřebou dát případ dohromady.

Jakmile vejdu do kanceláře, Helen se ke mně vrhne jako závodní chrt vypuštěný z klece.

„Paní komisařko, něco jsme našli na záznamech. Myslím, že byste se na to měla podívat.“

Přijdu k jejímu stolu.

„Už jsem to říkala Bazovi – kolem domu Eleanor Costellové žádné bezpečnostní kamery nejsou,“ oznámí mi. „Ale podařilo se nám sehnat nějaké záznamy z univerzity, na které pracovala, z dublinské University College. U brány mají digitální systém, který ji nepřetržitě snímá. A noční hlídač nám s radostí sehnal poslední záznamy. Dorazily teprve asi před půl hodinou, ale... je na nich obět, jak odchází z práce.“

Helen zapíná obrazovku svého počítače a na ní se nám v dobrém rozlišení zjevuje obraz Eleanor Costellové za chůze, jak opouští univerzitní kampus. V pravém horním rohu stojí nápis „Středa 19. října 2011“. Nakloním se k obrazovce. Eleanor Costellová má na sobě stejné oblečení. Směje se a rukou si přidržuje světlé blondaté vlasy u ucha. Pod bledě růžovou šálou jí vykukuje límec bílé košile. Dlouhý černý kabát, který jí sahá až ke kolenům, jí vlaje ve větru.

Jde s ní nějaký muž. Usmívá se zrovna tak široce jako jeho spolence. Působí mladistvě, ale podle způsobu držení těla se zdá, že v něm dřímá tichá sebejistota.

„Kdo je ten muž, ještě nevíme,“ dodává Helen a ukazuje propiskou na obrazovku.

Přesunu se k nejbližšímu počítači. V prohlížeči otevřu nové okno a najdu si stránku univerzity. Na ní rozkliknu profily zaměstnanců. Objeví se přede mnou seznam přednášejících, profesorů a zástupců studentů. Zrovna procházím obličje z vědecké sekce, když vtom se zastavím u tváře jednoho muže, podívám se na vedlejší obrazovku, jestli uvidím podobu, a udělám snímek obrazovky.

„Lorcan Murphy. Doktorand. Eleanor je jeho školitelka a on v rámci praxe vede seminář mikrobiologie.“ Zvednu se a nabídnu svoje místo Helen. „Dobrá práce. Provéřte mi ho, vyjedte si jeho trestní rejstřík a cokoli dalšího, co během příštích pár hodin seženete. Předpokládám, že převezme Eleanoriny přednášky, takže za ním ráno zajdu.“

„Ano, paní komisařko.“

Přejdu dopředu k tabuli, a jako bych právě dala všem zaměstnancům znamení, všichni naráz ustanou v práci a otočí se ke mně.

Otázka je pokaždé stejná.

„Tak jak jsme na tom?“ zeptám se.

Z různých stran se ke mně začnou trousit odpovědi, vyhodnocujeme a třídíme nové informace a stanovujeme další postup.

Můj tým mi postupně dopodrobna sděluje všechny Eleanoriny aktivity až do její smrti. Včera pracovala asi do čtyř odpoledne. Měla jednu přednášku o žírných buňkách. Podle tří různých svědků na jejím výkladu nebylo nic neobvyklého.

V jednu skončila přednášku a pak až do tří pracovala v laboratoři. Tam chystala pro studenty na praktika dvacet Petriho misek s živným roztokem a potom pracovala na článku do vědeckého časopisu *Dublinský průvodce biochemií*. Na základě záznamu z kamer a identifikace jejího odborného asistenta Lorcana Murphyho si myslíme, že se s ním setkala, aby spolu probrali jeho dizertaci.

Po tomto shrnutí se rozhostí hrobové ticho. Nakonec se z opačného konce místnosti ozve hlas Paula Bradyho, policisty s kulatým obličejem, který věčně nosí příliš těsné košile.

„Obávám se, že poté se stopa ztrácí úplně,“ oznámí nám. „Víme, že občas jezdila autobusem číslo tři do centra a dál vlakem do Bray, ale prohlíželi jsme záznamy kolem všech zastávek a taky ze všech vozů, ale nikde jsme ji nenašli.“

„Možná ji svezl domů pan Murphy,“ navrhuju. „Helen, můžete zjistit, jestli má řidičák? A potom podle toho zkontrolujte záznamy z dalších kamer.“

„Ano, šéfe.“

„A co sledování polohy telefonu Petera Costella? Máme něco? Víme už, kde se pohyboval?“

„Včera v noci jsme u nich doma objevili nějaké účty za telefon, ale mobil žádný. Faktury jsou na jméno oběti. Kontaktovali jsme operátora, oba měli smlouvu u stejného – jeden telefon byl napsaný na Eleanor, druhý na manžela. V den Eleanoriny vraždy těsně před šestou večer zachytila její mobil anténa v Bray.“

„Takže pokud měla telefon u sebe, šla z univerzity přímo domů.“ Přidám to na tabuli. „V tuhle chvíli je nalezení jejího telefonu naprosto zásadní. Někdo se ho mohl zbavit blízko místa vraždy. Podívejte se do odpadkových

košů na ulici a při pobřeží. Rozšířte okruh, ve kterým hledáme. A někdo by taky měl vyvěsit na sociální sítě výzvu Peteru Costellovi, aby se dostavil k výslechu. A uvidíme, čím nám do mozaiky přispěje Lorcan Murphy."

Začnu se rozhlížet a hledat očima Steva, ale ten mě předběhne a začne sám mluvit.

„Na tom noťasu jsme objevili pár věcí, který by mohly být podstatný. Dohromady v něm nebylo užitečného skoro nic, akorát něco, co vypadalo jako začátek příšerného románu, hrozně stará hra jménem *Crusader Knights* a taky, což je poměrně zajímavý, prohlížeč Tor."

„Už víme, kdo z Costellových používal ten počítač víc?"

„Podle analýzy otisků prstů ho používali oba. Poslední přihlášení proběhlo včera odpoledne, uživatel se přes Tor přihlásil na darknet."

Obrátím se ke zbytku místnosti. „Tor je prohlížeč, přes kterej se dostanete na zabezpečený sítě, který jsou jinak v podstatě nevypátratelný. Laicky řečeno ho lidi používají, aby se připojili na darknet."

Pak se o slovo přihlásí Helen. „Takže to poslední přihlášení musel být manžel, že? Eleanor v tu dobu ještě pracovala, nebo ne?"

Steve pokrčí rameny. „Klidně si ho mohla vzít s sebou. Na tom záběru, kde odchází z práce, má na to tašku velkou dost. Navíc má noťas, u kterého jde odpojit obrazovka a dá se používat jako tablet. Rozhodně je přenosnej."

Málem rozdrtím tužku v ruce. „Nic dalšího se z něj vyčíst nedá?"

Steve vrtí hlavou. „Zkusím to, ale na darknetu větší stopa mizí."

„Dobře, mezitím je naším úkolem Peter Costello. Najdeme ho. Seženeme Eleanořin telefon. Když ji ráno

po vraždě našli, pořád na sobě měla pracovní oblečení. S kým byla? Kdo jí utáhl smyčku kolem krku?“

Ustoupím od tabule a zbytek týmu se nadšeně vrhne na svá místa, všichni plní nového elánu a zápalu najít stopu nebo jméno někoho, kdo by mohl být podezřelý. Vytisknu fotky usmívající se Eleanor a jejího kolegy a připnu je na tabuli. Chvilí pozoruju jejich výraz. Působí spokojeně, jako by se usmívali, protože mají nějaké společné tajemství.

Grafton Street vypadá po bujaré čtvrtetní noci docela zpustošeně. Po prázdných ulicích už se potuluje jenom pár hýřilů. Do temného rána se sem tam ozve opilecký smích nebo výkřik. Přišla jsem se jen převléct, ale jakmile se ocitnu v tichém bytě, začínám s odchodem otálet.

Tady ve čtvrtém patře zní ruch velkoměsta jenom jako vzdálený a příjemný šum. Je pro mě jako milý kamarád. Od rána, kdy mě povolali do služby, tu pořád svítí lampa. Polštáře na pohovce jsou namačkané v rozích. Prohmátnu si krk a vzpomenu si, že jsem se dnes ráno probudila zase na gauči.

Udělám si velký hrnek kafe a otevřu okno. Zapálím si cigaretu, zamyslím se, jak se cítím, a uvědomím si, že jsem za posledních čtyřiaadvacet hodin vůbec nic nejedla. Podívám se do skříňky, kde objevím instantní kaši, a tak do kelímku přidám vodu a strčím ho do mikrovlnky.

Na konferenčním stolku leží krabice s věcmi z domu Eleanor Costellové a kopie všech materiálů, které tým zatím shromáždil. Dohromady je to slušná hromada faxů a papírů. Sedím se zkříženýma nohama na zemi před stolem, krabici odsunu stranou a položím si na něj hrnek. Pod stolem objevím mezi *New Scientist* z předešlého

měsíce a současným vydáním časopisu *Hello!* běžovou papírovou složku. Je to kopie, originál leží v mé kanceláři a čeká na uzavření.

Případ Tracy Wardové se nám podařilo vyřešit za jediný měsíc. Během soudního řízení by ho měli prostě jenom otevřít a rychle uzavřít. Výhoda toho, že mě málem zabili spolu s ní, byla, že jsme mohli podezřelého držet ve vazbě tak dlouho, dokud jsme případ nedali do hromady.

Ozvala se bývalá oběť vraha Wardové. Rachel Cumminsová, křehká rusovlasá dívka, kterou pokus o vraždu evidentně zlomil. Dosvědčila, že se ji pokusil zabít a málem se mu to povedlo. Pamatuju si, že mi Clancy říkal, ať ji jdu navštívit. Bylo to asi měsíc po útoku, rány na krku a hlavě se mi sotva zacelily. Clancy tehdy tvrdil: „Prožily jste si to obě, třeba ji to rozmluví.“

A já jsem ji požádala, ať se svému útočníkovi znova podívá do tváře. Pamatuju si, že se mi třásla ruka, a když jeho obličej vybrala mezi řadou elektronických fotek, položila jsem svou ruku na její.

O vrahovi toho vím málo. Znáám jen jeho psychologický profil. Z toho si pamatuju každičkou zpropadenou větu. Nadzvednu přední stranu desek a ucítím brnění v prstech. Hrnek se mi začne třást v ruce. Je ještě moc brzo. Založím spis zpátky mezi časopisy.

V Eleanořině krabici najdu asi deset neotevřených dopisů v lesklých obálkách, ve kterých není nic než nevyžádaná reklama bank, autoservisů a očních optik. I tak nám to poskytuje základní informace o jejím životě.

Jeden prodejce aut zve Eleanor na večírek u příležitosti uvedení nového sportovního modelu na trh. Podívám

se do údajů od týmu. Před čtyřmi lety Eleanor prodala pětidveřové Audi A3. Od té doby žádné auto neměla.

Cinkne mikrovlnka, já se polekám a nadskočím, praš-tím se kolenem o stůl a málem rozliju kafe na poznámky k případu. Hrnek zachytím na poslední chvíli a položím ho na desku.

Spořádám svůj mdlý pokrm u okna a mezi sousty se kochám tenkými větvičkami své nové bonsaje. Dívám se do tmy, která venku v časném ránu pořád panuje. Nad městem se vznáší chvějivé ticho. Takové to ticho, které je plné příslibů, až si říkáte, jestli jste si celé lidstvo a všechny jeho pitomosti nevymysleli. V temnotě, která se rozprostírá za oknem, někde někdo něco ví o smrti Eleanor Costellové.

Dojím ovesnou kaši, kelímeček zahodím do koše a pak se znovu posadím ke stolku. Připravím si samolepicí poznámky a pero a chystám se ponořit do všech podrobností, které jsme zatím o Eleanor Costellové nashromáždili.

Povolání: mikrobioložka přednášející na poloviční úvazek, občas na volné noze spolupracovala s farmaceutickými firmami. Koníčky: neznámé, ale na jeden papírek napíšu „amatérská umělkyně“ a přilepím ho na stránku. Adresa jejich rodičů: Eshgrove Estate. Nad tímhle poznatkem se pozastavím. Je to sídliště plné betonových domů s tenkými stěnami na severu Dublinu, kterému vládnou gangy překupníků drog a zločinců.

Vybavím si hladkou a bledou kůži Eleanor Costellové a její blondaté, pečlivě upravené vlasy. Hotový fénix, co povstal z popela. A to není konec její pochmurné minulosti. Z domu odešla v šestnácti. Bydlela v Kilcullenu u tety, která je teď už po smrti. Zemřela ve stejném roce,

kdy Eleanor s vyznamenáním absolvovala biologii na dublinské Trinity College.

V roce 1997 se natrvalo přestěhovala do Dublinu, tentokrát do Templeogue, a nějaký čas střídala práce. Nikde nevydržela déle než půl roku, ale nakonec začala skoro před sedmi lety učit a dělat výzkum na dublinské University College, a to chvíli potom, co se seznámila s Peterem Costellem.

Opru se o pohovku za svými zády. Na Eleanořině minulosti mě pár věcí překvapuje. Ve třinácti ji chytili, jak krade v obchodě zboží. Dostala tehdy dost tvrdý trest, musela na několik měsíců do polepšovny. Přidělený sociální pracovník poslal její doktorce jediný dopis, ve kterém jí sdělil, že není úplně vyloučeno, že Eleanor doma týrají. Ve dvaceti ji zatkli za napadení spolužáka, ale byla propuštěna bez jakéhokoliv trestu. Zamračím se. Napadení? Ale obžaloby pak byla zproštěna.

Můj dech lechtá papíry, které držím před sebou, a rožky poznámek se mi zlehka míhají pod bradou. S každou větou jsem do případu víc a víc zabraná. Co dokážete o člověku doopravdy zjistit pozorováním jeho mrtvoly? Nic moc. To už vím. Ale ještě než to dokážu zastavit, už mám o Eleanor Costellové svoji představu.

Zapálím si další cigaretu a pořádně se napiju kafe. Oříšková chuť se mi rozplývá na jazyku. Jak se tak dívám na minulost Eleanor Costellové, nejspíš můžu předpokládat, že i když zvenku vypadá křehce, ve skutečnosti je rváč, takový typ člověka, co se otřepe a jde dál.

Svým způsobem mohla její minulost hrát proti ní: na týrání byla zvyklá, možná ho předvíдалa, dokonce se možná v takovém vztahu cítila pohodlně. Není vyloučeno, že v násilném vztahu bohužel viděla svoje místo – roli oběti.

„Takže to byla napravená holka.“ Baz přemýšlí nahlas.

„Vypadá to tak. Ale taky se zdá, že se uměla bránit,“ opáčím a myslím tím její údajný útok na spolužáka.

Baz kroutí hlavou. „Zprostili ji obžaloby. Dost možná to nic nebylo. Dospívání je prostě těžký pro každého.“

Stojíme v mé kuchyni. Město se probouzí k životu. Do ulic už se nahrnula auta s rozsvícenými světly a řvoucími klaksony, i když je sotva šest a slunce nevyjde ještě aspoň dvě hodiny.

Baz nám do velkých hrnků nalévá kafe. Předtím u mě v bytě nikdy nebyl, ale během několika minut pochopil, jak to tady funguje, kam může a kam nesmí. Vůbec mě nepřekvapilo, že si vybral neutrální místo v kuchyni.

Po notné dávce přemlouvání mu Abigail prozradila další údaje z probíhající pitvy. Na levém zápěstí se našly asi osmnáct měsíců staré fraktury. Na podbřišku zase objevili několik jizev, které jsou nejspíš památkou na operaci. A velké množství zubních kazů, které naznačují, že by mohla trpět poruchou příjmu potravy. Na bezchybném pozlátku Eleanořina života se objevují praskliny.

„A co výsledky toxikologie?“ zeptám se.

„Ještě nejsou,“ on na to.

„Podíval ses znovu do zásuvek v jejich pracovně?“ opáčím a navedu hovor zpátky k domu Costellových. „Hledám Eleanořin cestovní pas.“

„Jo, jak se dalo čekat, byl zastrčený až úplně vzadu. Ve stejný zásuvce, ve který jsi našla ten jeho.“ Potřeše hlavou a protáhne si před sebou ruce. „Sakra. Tak darknet, říkáš?“

„Co?“

„Darknet. Steve mě zasvětil. Jela v dost podezřelejších aktivitách, co?“

„Možná.“

„Včera vypadala neuvěřitelně normálně.“

Napůl se usměju. „Co je podle tebe normální?“

„No, působila trochu jako úzkoprsá pantičkářka. Všechno na ní se zdálo hrozně úhledné, od oblečení přes dům až po vlasy. Teď mi to všechno připadá“ – odmlčí se a přemýšlí nad správným výrazem – „jako přetvářka.“

„Třeba ten počítač není její, pamatuj, že se na něm našly otisky jich obou. A třeba používala darknet jenom proto, že hodně dbá na bezpečnost. Na internetovém podsvětí se nepohybují jenom kriminálníci.“

Baz zkontroluje hodinky. Já se mezitím podívám z okna. Obloha už začíná lehce blednout, nad městským horizontem se objevuje modrošedý pruh. Dublinské budovy obklopuje mlha, v ranním vzduchu je cítit včerejší mráz. Poslední dvě hodiny nějak utekly.

„Měl bych si dát sprchu.“ Baz ukáže palcem za rameno směrem ke dveřím.

Vstanu a usrknu kafe. Je studené. „Musím na přednášku.“

Pozvedne obočí. „Na přednášku?“

„Lorcan Murphy. Costellová byla jeho školitelka. Už je to dávno, co jsem si opakovala mikrobiologii.“

Zasměje se. „To zní ohromně. Tam jdi radši ty. Já mířím do Peterovy bývalé práce.“

„Tam ti nic neřeknou. Sociální sítě jsou skvělá věc. Už jsem si ho proklepla a sestavila jsem seznam jeho kamarádů a lidí, co ho sledovali. Na.“ Podám mu soupis a dmu se pýchou. Mělo ho to taky napadnout. Usměju se.

„Na tvém místě bych začala jeho sestrou. Žije v Sandyfordu. To si ani moc nezajedeš.“

„Trhni si nohou, Sheehanová. Někdy dokážeš bejt pěkně arogantní.“ Prudce otevře vchodové dveře a jeho oči metají blesky, ale vidím, jak mu cukají koutky.

Strčí si papír do kapsy a vykročí z bytu.

„Nemáš za co,“ zavolám za ním a dveře se zabouchnou.

Asi bych nebyla daleko od pravdy, kdybych si tipla, že v pátek ráno tahle přednášková hala dublinské University College takhle natřískaná ještě nebyla. Většina studentů nejspíš na přednášku dorazila už informovaná o smrti doktorky Costellové. Její asistent Lorcan Murphy podává studentům informace neuvěřitelně sebevědomě a téma přednášky je vzhledem k brzké ranní hodině poněkud morbidní.

Když vklouznu do potemnělé místnosti, málem se na mě ani nepodívá. Natahuje ruku, ve které drží dálkové ovládání, a zapíná obrazovku. Objevují se na ní řady chlupatých žlutých kuliček na modrém pozadí.

„Poznáváte někdo tuhle potvůrku?“

„Streptokok áčko,“ nadnese někdo vzadu.

Murphy se usměje. „Přesně tak. Streptokok A. Jeden z hlavních činitelů při nekrotizující fasciitidě. Nebo taky masožravá bakterie, laicky řečeno.“

Znovu zmáčkne tlačítko na ovladači a obrazovku vyplní odporná fotka nohy pokryté vředy. První řady zasténají. Vzhledem ke konci jejich přednášející to není zrovna ohleduplný přístup.

„Na snímku je patrné šíření infekce, na dalších slidech vám ukážu agresivní kolonizaci bakterií, zánět se skrz vazivovou tkáň šíří hlouběji, často u toho narušuje stěny cév, což pak vede k intravaskulárním trombózám.“

Stiskne tlačítko ještě jednou a objeví se slide plný fialové barvy – na obrázku je infekce zvětšená mikroskopem.

„Tady, podívejte se.“ Ukáže na tenké levandulové čáry na obrázku. „Víš někdo, čím je tohle barvivo důležité?“

Vepředu se zvedne ruka. „V laboratoři se na vzorek aplikují dvě barviva, první je fialové, druhé červené. Streptokok A fialovou barvu zadržuje a v histologickém rozboru se tedy zobrazí jako fialový.“

Murphy přikývne. „Správně. Streptokok je grampozitivní.“

Mám dost a zvedám se, přičemž na sebe Murphyho upozorním. Zamířím ke dveřím.

Murphy znejistí a pak se obrátí k aule: „Dobře. A teď mi prosím písemně popište epidemiologii nákazy a charakteristické znaky, po kterých byste pod mikroskopem pátrali.“

Studenti se po sobě nejistě ohlížejí, ale postupně se začne ozývat šustění papíru a konečně se dají do práce.

Na chodbě už Murphy působí míň depresivně. Je samý úsměv. Natáhne ke mně ruku. „Komisařko Sheehanová, rád vás poznávám. Jsem Lorcan Murphy. Eleanořin...“ odmlčí se. „Doktorand doktorky Costellové.“

Stisknu jeho napřáženou ruku. I když Murphy navenek působí klidně, dlaň má horkou a vlhkou. Mám nutkání otřít si ruku.

„Upřímnou soustrast,“ řeknu.

Pokrčí rameny, ale trochu zbledne. Rozšíří se mu nozdry, potlačuje emoce. Nemůže se mi ani podívat do očí. „Co se dá dělat,“ povzdychne si.

Ale odpověď nečeká. Na chvíli vypadá ztraceně, jako typ člověka, co lpí na běžných denních zvyklostech, kdykoliv jde do tuhého. Zatnu zuby.

„Dělat se toho dá poměrně dost, pane Murphy,“ odpovím na jeho řečnickou otázku.

Na okamžik se zatváří zmateně. „Říkejte mi Lorcane, prosím.“

„Díky, ale potrpím si na formality. Člověk pak hned ví, na čem je.“

„Aha, samozřejmě, chápu.“ Ukáže do chodby. „Máme tu kavárnu. Ve své kanceláři žádnou kávu nemám, brával jsem si ji od Elean...“ Povzdechne si. „Promiňte, od doktorky Costellové.“

„Eleanor měla kancelář? Myslela jsem si, že přednášela jenom na poloviční úvazek. Nebyly hlavní náplní její práce konzultace?“

„Ano, ale zároveň zastupovala univerzitu. Nikdy nepřijímala žádné zakázky zvenčí. Měla tady moc práce.“

Od nalezení oběti uplynulo už skoro dvacet čtyři hodin a do její kanceláře se ještě nepodíval nikdo z našeho týmu. Během té doby tam mohl vejít kdokoliv. Včetně jejího manžela. Musím to ohlásit. Týmu bude trvat asi hodinu, než si obstará potřebná povolení.

„Byl od té doby někdo v její kanceláři?“

„Klíče mám já a kromě mě by se tam nikdo jiný nedostal, pokud by tedy neměl povolení od vedoucího katedry.“ Zastaví se. V obličejí mu svitne naděje. „Jestli chcete, můžu vám ho sehnat. Touhle dobou bude pan vedoucí nejspíš v knihovně.“

Ale já jdu dál. „Nejdřív si pojďme pro to kafe. Za chvíli tu budou lidi od nás a oni mu to vysvětlí. Obávám se, že kancelář doktorky Costellové budeme muset kvůli vyšetřování uzavřít.“

„Kvůli vyšetřování? Myslel jsem, že...“ – ztiší hlas až do šepotu – „myslel jsem, že to byla sebevražda.“ Slovo